

»La delació d'un amic inquiet i valent ho espatllà tot. Una modèstia pertinaç fou vençuda i durant uns quants dies a casa d'un il·lustre bisbalenc, una colla d'amics escoltàrem embadalits la lectura de "La Bisbal en la Història i el Record". Foren aquests amics, i solament ells, els que aconseguiren contra una humilitat obstinada, fins a cert punt comprensiva, coneixent-lo com el coneixiem, que l'obra fos editada.

»Després, tot lliscà sobre rodes. Els següents llibres foren apareixent amb un èxit afalagador, especialment de tots aquells que sentim i estimem les coses nostres".

Sentia profundament el que deia però sospitava que el meu amic creia que amb el que havia expressat, n'havia fet un gra massa i que m'havia passat de la llengua. Finalment vàrem convenir que ja que els llibres de referència eren difícils de trobar, els hi deixaria un a un i m'aniria donant la seva impressió. Ben aviat me la proporcionà.

Qualsevol reticència per part seva fou suprimida i un engrescament progressiu posà fil i agulla a les nostres converses.

Fruit d'un sentiment arrelat es creà un premi literari que porta el seu nom que dóna fe d'un agraïment que voldríem fos perdurable. Però tot i agraint aquesta decisió tan justa, a mi em queda un interrogant: ja sabem que el temps passa i tot ho esmorteïx.

Rodolen els anys i les figures brillants, en un moment determinat, anys a venir, queden difuminades i esvaïdes. Resten solament en el record dels aimants de la història que ja sabem que són una part minúscula en el clos d'una comunitat. Aquesta és la meua temença.

Ocasions no han faitat perquè donéssim el nom Pere Lloberas a un carrer, a un centre d'ensenyament, a una institució... Si no tinguéssim unes vies dedicades a unes personalitats bisbalenques, s'haurien perdut en l'oblit noms que foren tan brillants en el seu temps com Adela Trayter, Josep Barceló, Ventura Casadevall, Josep M.º Soler, Trinitat Aldrich, Ramon Masifern, Conrad Saló...

Crec que seria un tort, no afegir a aquesta distingida llista el nom de Pere Lloberas. En canvi, incorporar-l'hi seria completar una reconeixença i ja sabem i que la gratitud és i ha estat sempre un sentiment noble.

És veritat, com ja he dit abans, que les autoritats, amatents, compregueren des del primer moment el seu deure i tingueren la feliç idea de crear el premi literari que porta el seu nom, cada any amb més nombrosa participació i categoria i que voldríem que quedés incrustat, com un número més en el programa de les tradicions de la Ciutat.

Si la justícia distributiva consisteix a donar a cadascú el que li pertoca, aquest deure elemental que insinuo no el podem negligir. No seria plaent que, demà, un estudiós de les nostres coses afirmés que, en aquest cas concret la nostra generació no sabé estar d'una manera total i justa a l'altura que la circumstància requeria.

JOAN CLARES